

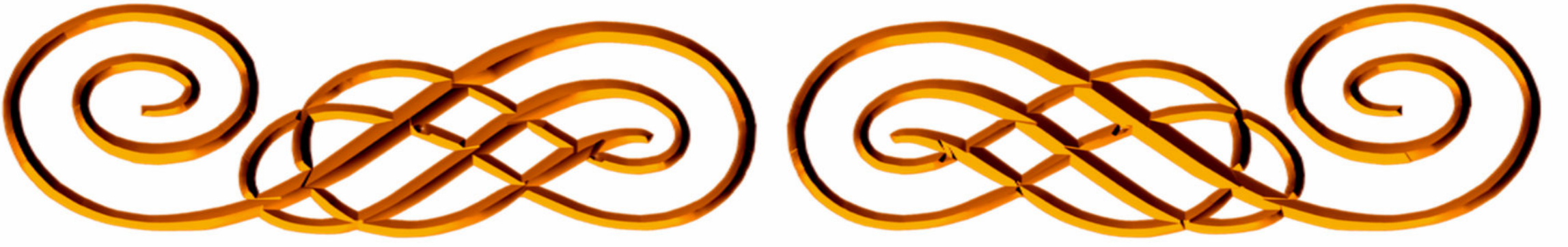
KALEMİN ULUWDAKI DÜŞ

2024-2025
GÜRÇEŞME LEMAN ALPTEKİN ORTAOKULU
KONAK - İZMİR

KALEMİN İÇİNDEKİ DÜŞ

Küçük Eller Güçlü Kalemler Projesi

GÜRÇEŞME LEMAN ALPTEKİN ORTAOKULU

Kitabımızın yazımında emeği geçen öğrencilerimize ;
Türkçe ğretmenlerimiz Pelin ÖZKAN,
Abdurrahman BİNGL ve Sezer EMİR'e
teřekkürlerimizi sunarız.

İÇİNDEKİLER

1. GİZEMLİ NOT (Sayfa 2)
2. GİZEMLİ KAÇIŞ ODASI (Sayfa 3)
3. VE BİR AŞK(Sayfa 4)
4. ÇANAKKALE (Sayfa 5)
5. TOMBİK AYI (Sayfa 6-7)
6. SATRANÇ (Sayfa 8)
7. YURDUMUZ (Sayfa 9)
8. ANNEM HAKLIYMIŞ (Sayfa 9)
9. 23 NİSAN (Sayfa 10)
10. 19 MAYIS (Sayfa 11)
11. AÇIN KAPIYI RESSAM GELİYOR (Sayfa 11)
12. D3'E KULAK VERİN (Sayfa 12)
13. KÜÇÜK PET ŞİŞESİ (Sayfa 13)
14. BİR YABANCI GEZEĞEN (Sayfa 14)
15. SİNEK(Sayfa 15)
16. MUTLULUK (Sayfa 15)
17. YOL VE ÇABA (Sayfa 16)
18. KAYGO CAN (Sayfa 16)
19. ZAMAN YOLCULUĞU (Sayfa 17)
20. İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ (Sayfa 17)
- 21.HAYALİMDEKİ MESLEK POLİSLİK (Sayfa 18)
- 22.19 MAYIS (Sayfa 19)
23. SESSİZ MERMİ (Sayfa 20)

GİZEMLİ NOT

Eylül ayının ilk haftasıydı ve yapraklar yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı. On yaşındaki Neva, yeni eğitim öğretim yılının heyecanı ile okulun bahçesine adımını attı. Kalabalığın arasında tanıdık yüzleri ararken parlak sarı bir yaprağın üzerine iliştilmiş küçük bir not buldu. Notta tek bir cümle yazıyordu. “Kütüphanedeki en eski kitabın arasında bir sır saklı.” Nevanın kalbi merakla çarpmaya başladı. Kim bu notu bırakmıştı ve kütüphanedeki en eski kitap hangisiydi? Teneffüs zili çalar çalmaz soluğu okulun tozlu ve sessiz kütüphanesinde aldı. Yaşlı kütüphaneci Meltem Hanım’ın yardımıyla ciltleri yıpranmış, sayfaları sararmış, katlanmış kitabı buldu. Kitabın sayfasını dikkatle çevirirken onuncu sayfanın arasına sıkıştırılmış katlanmış bir kağıt parçası buldu. Kağıdı açtığında el yazısıyla yazılmış bir notla karşılaştı ve notu okumaya başladı. “Şiir okulun arka bahçesindeki yüzyıllık çınar ağacının altında.” Neva şaşırarak bu olayı arkadaşı Yelda’ya anlattı. Koşarak arka bahçeye giden iki arkadaş çınar ağacının altında meraklı gözlerle etrafına bakınan bir çocuk gördü. Yelda çok korktuğu için hızlıca sınıfa gitti. Çocuğun elinde Neva’nın bulduğu nota tıpa tıp benzeyen bir not vardı. Çocuk Neva’yı görüp şaşırdı ve ona adını sordu. Neva kendisini tanıttıktan sonra çocuğun da kendisini tanıtmamasını istedi. Çocuk da adının Berk olduğunu söyledi. İkisi de aynı anda “Tanıştığımıza memnun oldum.” dedi... Bu gizemli notun sırrı arkadaşlığın başlangıcıydı.

Meryem POLAT

5/B Sınıfı

GİZEMLİ KAÇIŞ ODASI

Her zamanki gibi hava yine güzeldi. Mia, Jack ve Mark oyun parkında oyun oynuyorlardı. Jack “Hadi şu kamp alanına gidelim.” dedi. Mia ise “Bence şuradaki kaydırağa gidelim çünkü çok uzun baksanıza.” dedi. Mark “Bence de oraya gidelim.” dedi. Jack, Mia ve Mark oraya gittiler.

Mia'nın ayağına bir şey takıldı. Jack bunun ne olduğuna bakarken kapak olduğunu görünce hemen kapağı açtı. Kapağın içinde bir kuyu vardı. Jack hemen “İçine girelim.” dedi ama buna karşılık mark çok korkmuştu çünkü içi görünmüyordu. Mia ve Jack kuyudan aşağıya inmiş Mark ise arkadaşlarının indiğini görünce korkuyla onlara eşlik etmişti. Kendilerini bir odada buldular. Bu oda karanlık ve ürkütücü; örümcek ağları ile kaplı,dağınık bir oda idi. Hepsi çok korkmuştu. Odanın tam ortasında bir masa vardı ve masanın üzerinde bir bilgisayar. Bu bilgisayarın üzerinde tamamlamaları gereken görevler yer alıyordu. Görevleri tamamladıklarında buradan çıkabileceklerdi. Mia kendisine verilen görevi başarıyla tamamladı. Sırada Jack vardı. Jack'in en korktuğu görev ona gelmişti. “Odadaki örümcek ağlarını temizlemek.” Jack de görevi başarıyla tamamlamıştı. Sıra Mark'a geldi. İçlerinde belki de en kötü görev Mark'a düşmüştü. Dolaptaki yemekleri tamamen bitirmeliydi. Hem de hiç sevmediği bir sürü yemek ... Mark zor olsa da buradan çıkabilmek için bütün yemeği yedi.

Görevlerin tamamlanmasıyla üç arkadaş önlerinde açılan kapıdan dışarıya çıktılar ve bir daha bu kuyunun olduğu alana gitmediler. Arkadaşlıkları da bu olay üzerine daha çok pekişti.

GURBET IŞIK

5/B Sınıfı

VE BİR AŞIK

Ver elini ellerime,
Bakmadan yapamam gözlerine.
Başka birini bekleme benden,
Kimseyi koyamam sen yerine.

Aldım o resmini ay ışığım, yalnız gecede.
Yazdım hep ismini, her söz her hecede.
Ektim o gülleri, kırmızı renkleri bile yok.
Gittiğinden beri günlerin anlamı yok.

Sensiz hayat hiç çekilmiyor, ne olur gel!
Gecelerime gün doğmuyor.
Gün be gün alır beni benden harap eder,
Beni bırakan yağmurum ol, yine geri gel.

Koy yüreğini hayallerime.
Gerçeğim ol dokun ellerime.
Daha yaşayacak hikayemiz varken
Ayrılık olmaz son kelime.

Yok yapamadım, nefes alamadım.
Kalbimi sensiz bırakamadım.
Gel, yan yana dursun, aşk yerini bulsun.
Dön günlerimin anlamı olsun.

HAVİN YILMAZ

6/A Sınıfı

ÇANAKKALE

Denizden geliyordu düşman askeri,
Kulakları sağır eden top sesleri.
Birbirini delip geçiyordu mermiler
Havaya karışıyordu son nefesler.

Bizi hiç tasalı görmez bu yerler,
Yiğitler, ölürken bile gülerler.
Kalbimiz çırpınır yurdu andıkça
Boruyu çalınca yarın bu vatan
Hemen toplanırız bayrak altında.

Belki yürekleri yaktı.
Şehit anasının yüreği dayanamadı.
Yıktı devirdi bir asrı,
Çanakkale Savaşı.

Büyük Atam geçti başa.
Çanakkale şahlandı.
Bir ulusun kaderi
Çanakkale’de aklandı

HAVİN YILMAZ

6/A Sınıfı

TOMBİK AYI

Bir zamanlar şeker ormanının tam ortasında kocaman, pofuduk ve hep gülen bir ayı yaşardı. Herkes ona “Tombik ayı” derdi. Çünkü tüyleri pamuk gibi, karnı da hep dolu olurdu. Tombik ayının bir de sırrı vardı. O sadece tatlı yiyerek hayatta kalabilen tek hayvandı. Kek, şeker, çikolata, reçel, bal... Eğer bir gün bile tatlı yemezse rüyalarında karlar altında kalır, uyanınca mutsuz olurdu.

Bir gün şeker ormanında tatlılar kaybolmaya başladı. Kurabiye çayının içi boşaldı. Lolipop çiçekleri soldu, şeker dağından düşen kristal parçalar buhar oldu. Tombik ayı ilk kez aç kalmaya başladı ama o ağlamadı. Tombik ayı eline küçük bir sepet aldı, maceraya atıldı.

Gittiği her yerde tatlı izleri aradı, her yerin altına baktı. Yolda şüpheli bir kırıntı gördü. Kırıntıları takip ederek araştırdı ve sonunda... Şekerleri çalanın kim olduğunu buldu. Minik farelerdi. Onlar da çok aç kalmışlardı. Utanıp istememiş ve gizlice almışlardı tatlıları. Tombik ayı onları azarlamak yerine kocaman bir kucak açtı. Sonra şöyle dedi: “Paylaştıkça daha güzel olur!” Fareler utandı ama mutlu oldular. Hep birlikte büyük bir tatlı günü düzenlediler.

-TOMBİK AYI VE ZAMANSIZ ŞEKER SAATİ-

Tatlılar geri dönmüştü ama bu sefer şeker ormanında saatler tuhaf davranmaya başlamıştı. Gün bir anda geceye dönüyor, sabah olmadan yıldızlar çıkıyor hatta kekler bile pişmeden yanıyordu. Tombik ayı sabah kahvaltısını ederken saatine baktı. Saat hiç ilerlemiyordu ama gökyüzü akşam olmuştu bile. Beyaz tavşan geldi ve telaşla bağırdı. “Tombik! Saat kulemiz kendi kendine şeker kusuyor.” Evet, ormanın tam ortasındaki kocaman şeker saat kulesi her saat başı “zaman” değil de “şeker” fişkırtmaya başlamıştı. Kimse zamanı anlayamıyordu. Her şey karmakarışık.

Şeker kulesine vardıklarında kule canlı gibiydi. Saat kulesinden tik tak değil çıt çıt çıt diye çıtırdayan karamel sesleri geliyordu. Yukarı çıktılar ve orada tanımadıkları biriyle karşılaştılar. Bu Zaman Tatlıcısı idi. O küçük ama bilgili bir robotumsu varlıktı. Yıllar önce şeker saatini ayarlamakla görevliymiş ama burada unutulmuş. Küstüğü için saatle oynamaya başlamış. “Zamanı tatlıya çevirdim ama herkes hala acele ediyor. Hiç kimse yavaşlamıyor!” dedi Zaman Tatlıcısı.

Tombik ayı Zaman Tatlıcısı’nı dinledi. Aslında o da bazen her şeyin çok hızlı geçtiğini hissediyordu. Tatlılara bile çiğnemedi yutarlar, sohbeti dinlemeden geçenler vardı. Herkes birlikte oturdu ve zamanın ne kadar kıymetli olduğunu konuştu. Şeker saati hep birlikte tamir ettiler ama bir farkla. Saat artık sadece gülümseyince tik, sarılınca tak diyecek şekilde ayarlandı. Zaman artık sadece güzel şeyler olduğunda akıyordu. Şeker ormanında hayat yavaşladı. Hayvanlar artık acele etmeden yaşıyor, bir kekin kokusunu içine çekiyor, bir dostun sesini doya doya dinliyordu. Tombik ayı da günde bir kez gökyüzüne bakıp “Zaman tatlıdır ama paylaşınca daha da güzeldir.” diyordu.

-TOMBİK AYI KAYIP RENKLERİN PEŞİNDE-

Tombik ayı şeker ormanında sabah kahvaltısını yaparken bir tuhaflık fark etti. Reçel kavanozlarının üzerindeki etiketler, lolipop çiçeklerinin yaprakları ve gökyüzündeki bulutlar... Hepsi solmuş gibiydi. Sanki tüm renkler birer birer kayboluyordu. İlk başta bunun bir rüya olduğunu sandı ama bir rüya değildi. Hemen havayı kokladı, toprağa dokundu. Gerçektir.

Şeker ormanının rengarenk hali yavaş yavaş griye dönüyordu. Tombik ayı hemen dostlarını topladı. Beyaz tavşan, minik fare, güvercin kardeş ona katıldılar. “Renklerimizi çalan bir şey var.” dedi Tombik ayı. “ Biz onu bulup durdurmalıyız.” diyerek devam etti ve yola koyuldular.

İpuçları, onları şeker ormanının dışındaki eski bir gökkuşağı tüneline götürdü. Bu tünel, efsanelere göre eskiden tüm renklerin doğduğu yerdi ama uzun zamandır kimse oraya gitmemişti. Tünelin girişinde gri sis vardı. İçeri girdiklerinde renkler bu sisin içinde eriyip gidiyordu. Duvarlarda renkli çiçeklerin solmuş resimleri vardı. Tam o sırada karşısına biri çıktı: Solgun cüce. Bu cüce bir zamanlar ormanın en renkli ressamıymış ama kimse resimlerini beğenmeyince kalbi kırılmış ve renkleri toplamaya başlamış. “Beni anlamadınız, renkleri ben hak ediyorum!” dedi cüce elindeki paleti sallayarak. Tombik ayı ve arkadaşları savaşmak yerine konuşmayı tercih ettiler. Beyaz tavşan duygusal bir şiir okudu; minik fare solgun cücenin eski resimlerini gösterdi ve hala hayran olan hayvanların mektuplarını ona teslim etti. Tombik ayı “ Renkleri paylaşmazsak, hiçbirimiz onları göremeyiz.” dedi.

Bu sözler solgun cücenin içinde eski bir ışık yaktı. Palet bir anda parladı. Onunla tünel yeniden renklenmeye başladı. Cüceden dökülen gözyaşları ile renkler dağılmaya başladı.

Ertesi gün, şeker ormanı yeniden gökkuşağı gibi parlıyordu. Ayıcıklar şekerle top oynuyor, kuşlar gökyüzünde renklerle uçuyordu. Hatta şeker dağı bile çilekli dondurma gibi dönüyordu. Tombik ayı bir ağacın altında mutlu şekilde gökyüzüne bakarak renklerin geldiğini sevinliyordu.

ECEMNUR BAKIR

5/B Sınıfı

SATRAŇ

Satranç, beyni geliştirir. Satrançta hamlelere dikkat etmek önemlidir. Zekice oynaman gerekir. Satranç, dikkati artırır. Atatürk'ün de ilgi duyduğu bir oyundur.

Satrancın karelerini pirinç taneleriyle ölçmüşlerdir. Satrançta kaybetse de kazansa da, satranç bir hobidir. Satrancın tarihi M.Ö. 1500 yılına dayanmaktadır. Satrancı bulan kişi, Baş vezir Sissa İbn Dahir'dir.

Satranç taşlarının puanları şu şekildedir: Piyon: 1 puan, Fil: 3 puan, At: 3 puan, Kale: 5 puan, Vezir: 9 puan, Şah: Sonsuz puan (kaybedilirse oyun biter).

Satrançta 3 temel kural vardır:

1. Yanlış hamle yapmamalısın.
2. Satrançta her zaman beyaz taşlar başlar.
3. Hiçbir zaman şah tehlikeyken başka bir hamle yapmamalısın; önce şahı güvenceye almalısın.

Satrançta rakibin hamlelerini iyi takip etmeli, oynadığı taşlara dikkat etmelisin. Şahı sıkıştırmalısın. Fil çapraz gider. At "L" şeklinde gider. Kale düz gider. Piyon başlangıçta 2 kare ilerleyebilir; sonrasında 1 kare ilerler. Diğer taşları çapraz yöne giderek yiyebilir. Eğer taşın gideceği yerde bir taş varsa, onu yiyebilirsin. Rakip takımın başlangıç yerine gidebilirsin. İstedğin bir taşı alabilirsin. Şahı yiyemezsin; sadece sıkıştırabilirsin.

Satrançta önemli olan şey dikkat ve saygıdır. Kazansa da kaybetse de, rakibine küfür edip veya ahlaksız bir davranışta bulunmamalısın. Onun kalbini kırmamalısın. Satranç, insanları kırmak için değil, birlikte oynamak için vardır.

İBRAHİM AL

6/A Sınıfı

YURDUMUZ

Taşı toprağı yiğit kanı
Güzel yurdum, can yurdum.
Her köşesi sanki cennet.
Güzel yurdum, can yurdum.

Biz gençler bekçisiyiz.
Güzel yurdum, can yurdum.
Emanete sahip çıkalım,
Güzel yurdum, can yurdum.

DAMLA GÜMÜŞ

6/A Sınıfı

ANNEM HAKLIYMIŞ

Okulda bir gezi düzenlenmişti. Duyunca kararsız kaldım, canım geziye katılmak istemiyordu. Gezi Çanakkale'ye düzenlenmişti. Annem görmem gerektiğini söyledi, çok anlam verememiştim.

Sabahın erken saatlerinde öğretmen ve arkadaşlarımla yola çıktık. Benim için herhangi bir geziydi. İlk olarak Çanakkale Şehitler Abidesi'ni görmüştük. Sonrasında 57. Alay Şehitliği, Conkbayırı, Seyit Onbaşı Anıtı, sayısız mezarlar... Beni etkisi altında bırakmıştı. Ben geziye gitmek istemezken, onlar dünyanın her yerinden gelmiş kahramanlar... İbrahim, Mehmet, Rüstem, Hasan, Ahmet hatta Walter, Harris... Yaşları 17,30,22,41. Ortak özellikleri bu topraklarda yatıyor olmaları. Gurur duydum sizlerle, kendime kızdım. Bu topraklar bize hediye edilmiş. Değerini bilmeliyiz. Üzerimize düşen görevleri yapmalıyız.

Dönüş yolunda bambaşka biriydim ve tabii ki annem haklıydı.

DAMLA GÜMÜŞ

6/A Sınıfı

23 NİSAN

23 Nisan hoş geldi.

Çocuklara mutluluk getirdi.

Evlerde sevinç.

Kalplerde mutluluk.

Herkese sevinç geldi.

Asılsın her yere bayraklar.

Neşeyle dolsun tüm insanlar.

Giyelim güzel kıyafetlerimizi.

Yapalım okulda güzel sunumlar.

Armağan etti çocuklara.

Bu kutlu bayramı.

Dünya’da bir ilki yaptı.

Mustafa Kemal Atatürk.

EMİR NAZIM KOÇ

8/A Sınıfı

19 MAYIS

Gençliğe hediye edilen.

Tek bayram kutlu olsun bizlere.

Hanımlar beyler hazır mıyız geleceğe?

Ata'nın bize emaneti var.

Sahip çıkma zamanı emanete.

Heyecanlıyız! Gidiyoruz biz geleceğe.

Haydi gelin taşıyalım emaneti geleceğe.

Bayrağım dalgalansın, kutlu olsun bayramımız.

YAĞMUR GÜMÜŞ

8/A Sınıfı

AÇIN KAPIYI RESSAM GELİYOR

Yemyeşil çayırların içinde bir köy varmış. Bu köyün de bir ressam tavşanı varmış. Tavşan her gün komşularının kapısını çalar ve yüzlerine bakıp bir resim çizermiş.

Köyün sevilen bireylerinden olan Bayan Lulu'nun şikayet ettiği şey kızı Pıtır'ın kötü kalbiymiş. Pıtır arkadaşlarına ve ailesine çok kötü davranırmış. Ressam tavşan bir gün Pıtır ile buluşmuş. Sadece siyah boya olan bir tuval verip “bu senin kalbinin yansımasıdır” demiş. Ressam tuvali orada bırakıp yakında geri geleceğini ve eğer etrafındakilere iyi davranırsa o tuvalin beyaza döneceğini söylemiş. Pıtır bu duruma şaşırılmış ve üzülmüş. Pıtır annesinin de desteği ile çevresine iyi davranmaya karar vermiş. Ressam uzun bir süre sonra tekrar gelmiş. Geldiğinde tuval bembeyazmış. Ressam bu durumu görünce Pıtır'ı tebrik etmiş.

Çevremizdeki insanlara iyi davranırsak bizim de tuvalimiz bembeyaz kalır. Siyah lekeleri ola insanlardan uzak duralım.

YAĞMUR GÜMÜŞ

8/A Sınıfı

D3'E KULAK VERİN

Merhabalar ben D3 vitamini. Evet evet, D3. Belki sizlere çok yaygın gelmeyen bir isim. Sizler B12, D vitamini ,C vitaminine alışkınsınız. O zaman beni bir dinleyin kendimi tanıtayım.

Ben kalsiyum ve fosfatın emilmesine yardımcı olan D vitamini formuyum. Eğer cildin güneş ışığına maruz kalırsa vücudun tarafından üretilirim. Ben kemikleri güçlendiririm. MS riskini azaltırım, insülin kontrolü yaparım. Ruh halini düzenlerim. Benim bulunduğum besinler; ciğer, somun , sardalya , alabalık ve yumurta sarısıdır.

Kısacası ben çok faydalı bir vitaminim. Umarım sizler vitamin eksikliği yaşamazsınız. Mutlu günler dilerim.

YAĞMUR GÜMÜŞ

8/A Sınıfı

KÜÇÜK PET ŞİŞESİ

Bir gün fabrikadan yeni çıkmış bir pet şişesi varmış. Bu pet şişesi doğduğu yeri çok sevmiş ve bu yeri hiç unutmayacakmış. İçine gıcır gıcır, tertemiz bir su koymuşlar. Fabrikadan çıkıp büyük kamyonlara yüklenmişler.

O kamyonlardan indiğinde raflardaki yerini almış. Şansına en arkaya yerleştirilmiş. Günler günleri kovaladıktan sonra bu pet şişeyi biri soğuk olsun diye almış. Pet şişe bir insanın onu almasına çok sevinmiş. Alan bir çocukmuş. Pet şişenin gözü çocuğu hiç tutmamış ama bir şey olmaz demiş.

Çocuk suyun parasını verdikten sonra okul yolunu tutarken çantasının en kötü yerine sıkıştırmış. Pet şişe bu durum karşısında çok sinirlenmiş, aynı zamanda çok üzülmüş. Okuldayken çocuk suyu içmek için çıkarmış ve içmeye başlamış. Çocuk içerken pet şişe çok rahatsız olmuş. Çünkü çocuğun ağzı çok pis kokuyormuş. Suyu içtikten sonra yine çantasının o kötü yerine sertçe sıkıştırmış. Pet şişenin canı çok yanıyormuş ama bir şey diyemiyormuş.

Birkaç ders sonra çocuk pet şişeyi yerinden çıkarıp şişe çevirmece oynamaya başlamışlar. Pet şişe bu durumdan gerçekten çok rahatsız oluyormuş. Havada takla atarken başı dönüyormuş. Bir çocuk pet şişeyi yere attığı zaman pet şişe patlamış. Bütün çocuklar kahkahalar atmışlar. Ama pet şişenin canı o kadar çok yanıyormuş ki acıdan kıvranıyormuş. Çöpte 1-2 saat geçirdikten sonra temizlik görevlileri tarafından yoldaki çöplüğe, oradan da büyük çöp arabaları gelip fabrikaya getirmişler. Orada geri dönüştürülebilenleri ayırırken pet şişeyi de ayırmışlar. Orada yeni işlemlerden geçerek yepyeni bir pet şişe olmuş ve raflara konulduğunda onu çok nazik ve duyarlı biri almış. Ona çok iyi davranmış ve onun içindeki su bitince yeni su koyarak değerlendirmiş. Artık kullanılamayacak kadar eskidiğinde geri dönüşüm kutusuna atmış.

Böylece pet şişe mutlu bir yaşam sürmüştü. Sizlerde eşyalarınızı tabiri caizse har vurup harman savurmayın. Onlara iyi davranın. Belki de bir tanesi bizim pet şişe gibidir. Kim bilir...

EMİR NAZIM KOÇ

8/A SINIFI

BİR YABANCI GEZEĞEN

Bir gün NASA uzayda keşif yapmak için bir gönüllü istemişti. Ben de gidip başvurdum. Şanslıyım ki ben seçildim. Uzay aracına bindiğimde her şey vardı: yemek, su eğlenebilecek teknolojik aletler...Ben de yolculuk boyunca bunlarla kendimi avuttum.

Bir noktadan sonra çok uykum geldi. Bu yüzden hiç keşif yapamadım. Sonra uzay aracını son hıza aldım ve kapsülün içine girip uyudum. Uyandığımda hemen uzay saatine baktım. Neredeyse bin yılı geçmişte bırakmışım. Bu beni şaşırtmıştı. Dünyaya benzer mavi bir gezegen önüme çıktı. Ben de bu gezegene iniş yaptım. Gezegeni biraz gezdikten sonra uzay aracıma geri döndüm. Uzay aracı benim için bir evdi. Gezegende hayat aradım ama bulamadım. Oksijen vardı ama kurak bir bölgedeydim.

Dağın tepesinden baktığımda teknolojinin çok ilerde olduğunu gördüm. Havada duran evler vardı. Bilim insanları ışınlanma konusunda çalışma yapıyorlardı. Bu insanların teni sarıydı ve bir tane gözleri vardı. Daha sonra kimseye fark ettirmeden تنها bir yere gidip onların giysilerinden giydim. Artık onlar gibi görünüyordum. Benim yabancı olduğumu fark edemezlerdi. Böylece şehir merkeze gidip bilim insanlarının çalışmalarına katıldım. Cebimdeki dünyadan getirdiğim telefonumla canlı yayın açıp bu yabancı gezegendeki bu garip yaratıkların yaptıkları bilimsel çalışmaları çekmeye başladım. Bu yayın dünyada büyük bir yankı uyandırması gerekirdi ama dünya şimdi yerinde miydi? Dünya nasıl bir gelmişti? Sonuçta Dünya 3267 yılındaydı.

Ben bunu önemsemeden keşif gezime devam ettim. Bir restorana girdiğimde onların tuz gibi mineral taşlarla beslendiklerini fark ettim. Dünyaya dönemezsem ve uzay aracımdaki yiyeceklerim biterse ben burada açlıktan ölecek miyim yoksa diye endişelenmeye başladım. Sizce benim durumum ne olur?

BATUHAN BİTKİ

6/C Sınıfı

SİNEK

Sabah uyandığımda çok garip bir his vardı. Ayaklarımın küçük olduğunu gördüm ve çok şaşırdım. Elimi kafama götürdüğümde kanatlarımın olduğunu fark ettim. Uçarak aynaya baktım ve sinek olmuşum meğer. Annemin “Bana kızım kahvaltı hazır, kalk artık.” dediğini duydum. Ne yapacağımı bilemeyip çok endişelendim. Nasıl kurtulacaktım bu durumdan? nasıl çıkacaktım annemin karşısına? Nasıl duyuracaktım sesimi?

Annem hadi artık dedi nasıl kahvaltı yapacaktım yemeklerin üstüne konarak mı?

DUYGU NİSA ÇINAR

7/B SINIFI

MUTLULUK

Mutluluğun resmi çizilir mi diye sordular,

Gözlerinde gördüm.

O deniz kadar derin gülüşün yeter.

Günüm aydınlanır seninle,

Geçen her anım bir ömre bedel.

DİLA DURAN

6/A Sınıfı

YOL VE ÇABA

Günün en güzel saatlerindeydim, şiir yazıyordum. Güneşi izlerken tatil yapma planı aklıma geldi.

İngiltere'ye arabamla gidecektim. Pasaportumu aldım ve yola çıktım. Müzik de açtım, keyfim yerindeydi. Epey ilerledim ama daha çok yolum vardı.

Dağların arasında kimselerin olmadığı yollardan geçerken arabadan sesler gelmeye başladı. Bozulduğunu düşünüp kenara çektim. Tamir eşyalarını yanıma almayı akıl etmemiştim. Karanlıktı, belki bir şeyler bulurum diye lambamı alıp etrafa baktım. Ancak sadece dal , taş ve toprak vardı.

Dalları ,taşları ve yerdeki ipleri topladım. Lastiğin havası sönüyordu, sönmeden yaprakları oraya tıkadım. Etrafını iple bağladım ve ön kısma gelince dallardan bir sistem yaptım. Bu bir gün sürdü.

Sabah dal ve samanlardan yaptığım çadırda uyandım ve tekrar yola koyuldum. On beş dakika kadar azıcık yolum kalmıştı. Dertli gölün oradan geçtim ve sonunda geldim. Şunu anladım hiç bir zaman vazgeçmeyeceksin!

DUYGU NİSA ÇINAR

7/B SINIFI

KAYGO CAN

Kaygocan çok kaygılı birisiymiş. Hayatını küçüklükten beri kaygılarla , korkularla geçirirmiş.

Bir gün okuldayken arkadaşlarını koridorda görmüş ve ona *günaydın , nasılsın* gibi şeyler söylemeyip tripli bir şekilde yanından hızlıca geçmişler. Kaygocan çok endişelenmiş, yanlarına gidip ne olduğunu sormuş. Onlar ise “Artık seninle arkadaş olmak istemiyoruz,bizimle takılma.” demişler.

Kaygocan kalbi kırık bir şekilde sınıfa çıkmış. Çok düşünmüş bende eksik olan şey diye. Bir daha arkadaş edinemeyeceğim endişesi ve ya yeni edindiğim arkadaşlarımla da aynısını yaşarsam endişesesi ile yetişkin oluncaya kadar yaşamış. Böylece hayatı boyunca hiç arkadaşı olmamış. O kendi kendisine yetmiş ama bu onun için hiç güzel olmamış.

DUYGU NİSA ÇINAR

7/B SINIFI

ZAMAN YOLCULUĞU

Bir yaz akşamı çok yorulduğum için hemen yattım. Sabah kalktım bir de ne göreyim? Başka bir evdeyim, ailem farklı. İlk önce bir epey stres oldum ama bu evde en inanılmaz şeyeyfel kulesi manzarası olmasıydı. Yabancı ailemle kahvaltı ettim.

Hemen dışarı çıktım ancak bir sıkıntı vardı. Geçmişe gitmiştim. Paris'in en güzel nehir olan Sein nehrinin önünde bankta oturan bir tane adam vardı. Ben bu adamı tanıyordum. Elinde bir defter bir de kalem vardı. Yanına gittiğimde bana adının Atilla olduğu söyledi. O kadar heyecanlandım ki bilemezsiniz. Ben Atilla ilhan'ın Kaptan şiirini yazdığı ana gelmiştim.

Buna asla inanamadım ama çok iyi anlaşıyorduk. Haftada bir yada iki kez buluşup şiir yazıyorduk.

EYŞAN ERDEM

7/B Sınıfı

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ

Evrenimizde bir çok değişiklikler oldu. İnsanlar değişti , hayvanlar değişti ,orman değişti, hava değişti. Yani kısacası bir çok şey değişti.

İnsanlar artık doğaya çöp atarak evreni kirletiyorlar. Doğa kirleniyor. Bu yüzden hayvanlar zor durumda kalıyor. Hayvanlar zor durumda çünkü kutup hayvanları sıcaktan ölüyor. Ben buna son olsun istiyorum artık.

İklim değişikliği sorunun çözümü için yapılacak en etkili şeylerden biri insanların enerji ihtiyaçlarını fosil yakıtlar yerine yenilebilir kaynak kullanmamız daha uygundur.

GÜLNİSA ÇETİN

6/C Sınıfı

HAYALİMDEKİ MESLEK POLİSLİK

Hayallerim ile dolu bir güne yeniden merhaba diyordum. Öncelikle görevimde olduğum için akşam yemeğimi yedim ve bulaşıkları yıkadım. Ardından üniformamı giyip evden çıktım. Polis arabasındaki ekip arkadaşlarımla selamlaşıp göreve başladık.

Görev bitince eve geldim çok yorulduğum için kahve yapıp içtikten sonra gelen misafirlerimi ağırladım ve günün verdiği yorgunlukla beraber pijamalarımı giyip ertesi gün yapacaklarımı düşünerek uykuya daldım.

Benim hayallerim böyle. Peki başka insanların...

İLAYDA KOŞSALAN

7/A Sınıfı

19 MAYIS

Bir umutla doğan sabahın ışıǒı,
Karanlık geceleri aydınlattı.
19 Mayıs, bir milletin dirilişı.
Kurtuluşun ilk adımı atıldı.

Samsun’da bir kıvılcım yandı,
Atatürk, yüreğinde bağımsızlık ateşıyle
Gönülleri kuşatarak yol aldı.
Milletine özgürlük, hürriyet sundu.

19 Mayıs, umutla dolu her an.
Türk milletin baş kaldırısıydı.
Yolun sonu zaferle taçlandı,
Cumhuriyetin temeli burada atıldı.

İleriye doğru, her adımda sen,
Atatürk, önderimiz, biz de arkadayız.
19 Mayıs, yüreğimizde her zaman,
Güç ve azimle, milletçe varız.

DERİNSU KOÇOĞLU

8/C Sınıfı

SESSİZ MERMİ

Bir sabah uyandık, gökyüzü suskundu,
Toprak çatlamıştı, rüzgar ürkek.
Annem ekmeği yarım bıraktı sofrada,
Babam omzuna aldı eski tüfeği,
Adımı söyledi son kez,
“Dönebilirsem yeniden söylerim.” dedi.

Köyün yamacında çocuk sesleri sustu,
Yalnız mermiler konuştu tepelerde.
Biz ağlamayı öğrendik önce,
Sonra dua etmeyi,
Sonra da susmayı...
Çünkü savaşta sessizlik hayattır bazen.

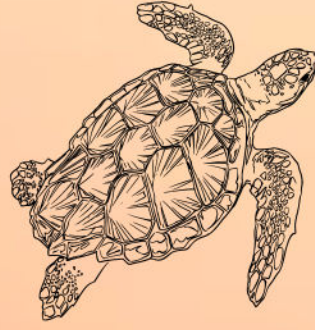
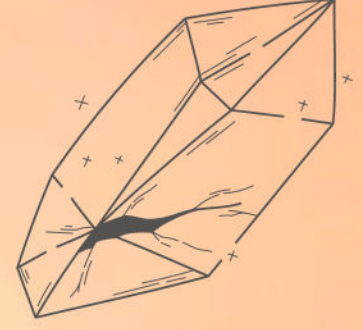
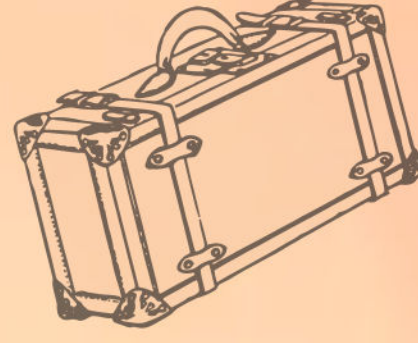
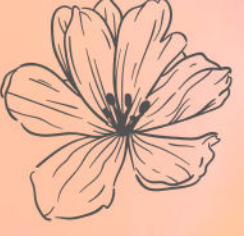
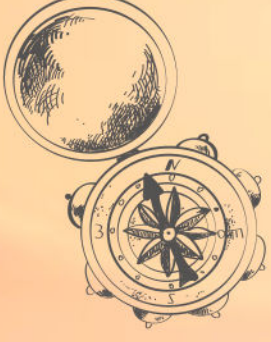
Şimdi her sessizlikte bir kurşun yankılanır.
Her özgürlükte bir şehit anılır.
Ve biz biliriz,
Barışlar bir imza değil
Kanla mühürlenmiş bir yemin gibidir.

Biz toprağa düşen her canla,
Bir bayrak diktik dağlara.
Düşmanı geldikleri rüzgarla kovduk,
Göklerde dalgalanan bir inançla, umutla.

DERİNSU KOÇOĞLU

8/C Sınıfı

Her kitap yeni bir macera...

küçük eller güçlü kalemler
İZMİR İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ